Umbrele

Salut, cititorule! Ma numesc John Doe. De fapt, numele meu este altul, dar pe perioada asta cred ca este cel mai bun, deoarece asta sunt: Nimeni.

Ca sa intelegeti ce vreau sa va spun trebuie sa va povestesc ceva despre modul nostru de viata. Terra s-a dezvoltat mult in ultimele 2 secole. Acum, in anul 2527, ca sa fiu mai precis, omenirea e... invizibila!! Desi suna neverosimil, asa este. De la Einstein incoace am incercat sa ne deplasam din ce in ce mai repede. In 2300 am depasit viteza luminii, iar in 2400 am descoperit invizibilitatea, care, aplicata pe oameni, are efecte uimitoare, Practic, ne face mai rapizi. Mergem mai repede, functiile biologice sunt mai rapide... Intr-un cuvant, am evoluat. Artificial, intr-adevar, dar am evoluat. Desigur, exista si unii nostalgici, care nu vor sa fie invizibili, ei putand deveni vizibili printr-o simpla injectie cu siradium 240. Dar ei devin asa de neputinciosi, incat sunt din ce in ce mai putini cei ce incearca non-invizibilitatea. In ultimul timp, ea a devenit o pedeapsa, ce se aplica celor ce incalca ordinea sociala. Iar de o astfel de pedeapsa am eu acum parte.

*

Totul a inceput acum trei zile. Lucram la computerul meu, incercand sa redactez un articol pentru seful meu, Harry Track, un tip foarte pretentios si vesnic nemultumit, ca orice sef de redactie al unui ziar de scandal. Am terminat articolul si i l-am prezentat. Dar, desi lucrasem 2 saptamani la el, Harry tot nemultumit era; ba chiar mi-a sugerat sa-l iau (articolul), sa-l fac ghemotoc si sa-l arunc undeva, ca el nu publica mizeria asta. Poate si din cauza stressului si a oboselii (era 11 noaptea, lucram de 9 ore si deja ratasem doua intalniri cu o prietena), mi-am pierdut cumpatul si i-am zis cateva vorbe cam nelalocul lor. A doua zi am fost invitat la sectia de politie, unde mi s-a comunicat frumos ca eram acuzat de calomnie si eram condamnat la doua luni de vizibilitate, cu interzicerea contactului cu cineva, cunoscut sau necunoscut. Puteam vorbi doar cu robotii. In primul moment, sentinta mi s-a parut usoara. "Doua luni de vizibilitate? Ce poate fi mai usor?" Nu stiam ce inseamna sa fii vizibil, material, greoi. Vazusem cateva reportaje despre oamenii vechi, dar imi intrasera pe o ureche si imi iesisera pe cealalta.

A treia zi, adica azi, au venit un doctor si un politist la mine acasa. Primul mi-a explicat cum siradiumul 240 modifica structura moleculara a organismului, astfel incat o face palpabila. Apoi ultimul mi-a dat un PAD-PC,

pe care mi-am imprimat semnatura. PAD-ul imi aducea la cunostinta sentinta. Dupa ce am semnat, doctorul mi-a spus:

-Ridica-ti bratul.

M-am executat. Mi-a facut o injectie, apoi mi-a spus:

-Vei simti efectul peste cam vreo ora.

M-a privit ciudat, aproape cu mila:

-Incearca sa nu fii foarte socat cand te vei vedea in asta; si mi-a dat o oglinda, de genul celor din muzee. L-am intrebat:

-De fapt, ce se intampla cu corpul meu, doctore?

-Uite ce e. Acum, moleculele organismului tau se misca asa de rapid, incat nu sunt vizibile. Vei spune ca asta duce la dezintegrare, dar siradiumul 240 impiedica acest lucru. Si moleculele unui corp vizibil se misca, dar mult mai incet, astfel incat acesta devine vizibil.

-Dar parca siradium-ul facea corpurile vizibile.

-Asa e, dar daca se injecteaza intr-un trup invizibil, are efectul invers. Ai inteles?

-Mda... Intr-un fel...

Tot ce mi-era clar era ca nu ma ameninta nici un pericol fizic.

Doctorul s-a uitat la ceas si s-a indreptat spre usa.

-"Consultatia" s-a terminat, fiule. Sper sa supravietuiesti acestor doua luni.

Si iar s-a uitat ciudat la mine. Aceste priviri, oglinda, explicatiile doctorului mi-au cam spulberat increderea.

Dupa ce am ramas singur, am incercat sa citesc o carte, sa ma uit la televizor, sa fac ceva sa uit, dar nu puteam. Am vrut sa ies din casa, dar m-am oprit. Ceva, un sentiment straniu m-a cuprins, acel sentiment pe care cred ca il au cei ce se simt sau sunt diferiti...

M-am uitat la ceas. Trecuse aproape o ora, dar nu aveam curajul sa ma uit in oglinda. In cele din urma, m-am hotarat brusc, insa am simtit o greutate ciudata in mine. Cand m-am deplasat, mi-a trebuit destul timp sa ajung la masuta. Am luat oglinda si am privit in ea. M-AM VAZUT! MI-AM VAZUT IMAGINEA MATERIALA!

N-am lesinat de oroare, nu am urlat... N-am simtit NIMIC! Eram EU, asa cum ma stiam din vizo-oglinda mea.

Abia acum am avut puterea sa ies in lume. Ma gandeam sa arat lumii ca, uite, vizibilitatea e un fleac si oricine o poate suporta. In fond, asa am trait zeci de mii de ani pe Terra. Dar afara era cu totul altfel fata de cum stiam eu lumea. Afara ma astepta "SINGURATATEA".

Iesind, m-am pomenit in mijlocul unui oras gol, aparent pustiu. Vantul si pasarile erau singurele prezente vii. Si, bineinteles, eu. Era ca un "oras-fantoma" de acum 500 de ani, dar un "oras-fantoma" ultramodern, al carui singur locuitor eram eu. Sau, cel putin asa credeam.

Prima zi.

Deja incepusem sa ma obisnuiesc putin cu materialitatea mea, desi deplasarea era inca o problema. Oboseam rapid si trebuia sa ma opresc des. Dar strangeam din dinti si rezistam.

Azi vroiam sa ma plimb, deoarece nu aveam altceva mai bun de facut. Cred ca nimic nu e mai dezolant decat o plimbare printr-un oras gol. Mergi, mergi, mergi, dai un colt, mergi, traversezi si... nimic. Gol. Liniste. In jurul meu, vantul, deasupra mea, pasarile.

M-am apropiat de un automat de mancare si am incercat sa solicit ceva. Dar am suferit un nou soc. De data asta insa cu urmari.

De la plecarea doctorului nu mai rostisem o vorba. Si nu ma gandisem ca si vocea mea va fi afectata. De aceea, cand in locul vocii mele am auzit un sunet ingrosat, neomenesc (pentru mine), m-am speriat ingrozitor; aproape ca am lesinat. M-am uitat in jurul meu, sperand ca nu eram singur, ca altcineva scosese ingrozitorul sunet. Dar eram singur. Doar vantul si pasarile erau in jurul meu.

Ziua a doua.

Inca socat de ce mi se intamplase ieri, azi am stat in casa. Ma hotarasem sa mai lucrez ceva. Dar mintea mea refuza sa ma ajute. Statea, goala, nesigura si atat de materiala, incat parca o simteam in cutia craniana.

Decisesem sa nu mai scot nici o vorba pe toata durata pedepsei. Hrana mi-o puteam comanda si prin computer, iar un robot comercialo-casnic mi-o putea aduce la usa. Asa ca, in loc sa comand verbal deschiderea televizorului, am recurs la instalatia manuala de deschidere, pe care nu o folosisem niciodata in viata mea. Astfel am aflat ca micul dreptunghi negru se numea "telecomanda" si e mult mai dificil de folosit decat comanda verbala. O noua surpriza ma astepta insa.

Asa cum am spus la inceput, societatea noastra se dezvolta uluitor de repede; informatiile sunt procesate extrem de rapid, evenimentele vin si pleaca aproape instantaneu, asa ca nu poti sa te adaptezi decat daca esti invizibil, stare in care si datele sunt prelucrate mai repede de catre creierul tau.

Prima data cand am deschis televizorul, nu am observat nimic neobisnuit. Androidul-moderator prezenta stirile. Pe parcurs insa, ceva s-a

schimbat. Pur si simplu nu puteam urmari ceea ce se spunea; era prea rapid. Am incercat sa maresc volumul si m-am concentrat. Degeaba. Orice incercam, era zadarnic.

Dupa o ora, am oprit televizorul. Nu mai puteam. Ma simteam ca un om din epoca de piatra, cu un creier subdezvoltat, care a fost pus pe neasteptate in fata unui computer. NU ma puteam adapta. Realizam ca, la sfarsitul perioadei de pedeapsa, voi fi un "inapoiat". Dar asta era situatia si trebuia sa incerc sa ma adaptez.

In noaptea aceea am dormit foarte prost.

Ziua a zecea.

In ultimele zile nu am facut mare lucru. Somn. mancare, scris - asta era programul zilnic al lui John Doe. Azi insa am decis sa mai ies pe afara... "Afara"... "Afara" era un loc strain acum, pe care trebuia sa il infrunt. Trebuia, pentru ca altfel innebuneam.

Am plecat de acasa cu speranta ca voi intalni pe cineva ca mine. Intre timp, incepusem sa ma obisnuiesc cu vocea mea, cu fizicul meu, deoarece vorbeam si mergeam mult prin casa. Suna ciudat, stiu, dar sunt intr-o situatie cel putin ciudata.

Mergand, senzatia de singuratate s-a accentuat, iar speranta intalnirii unui om vizibil s-a micsorat. Dar, tocmai cand dadeam coltul unei cladiri, l-am vazut. Mergea fara tinta, ca si mine. Din fericire, nu era nici un robot de supraveghere prin preajma, altfel nu as fi putut intra in contact cu el.

Am observat ca, in momentul in care m-a vazut, a intepenit. Apoi a facut stanga-mprejur, incercand sa plece. Am alergat dupa el, strigand: "Stai!!" S-a facut ca nu aude si a continuat sa se indeparteze. L-am ajuns din urma si l-am apucat de brat:

-Stai! Nu vreau decat sa vorbim!

-Pleaca! mi-a suierat el printre dinti, aruncandu-mi o privire furioasa si speriata in acelasi timp. Nu stii ca, daca suntem prinsi impreuna, ni se dubleaza pedeapsa?

-Dar nu vreau decat sa vorbesc cu cineva, l-am implorat eu.

S-a uitat la mine, ochii lui exprimand de data asta intelegere.

-Asculta, am un an pedeapsa, din care nu am facut decat 15 zile. Incearca sa ma intelegi! Nu pot! Pur si simplu nu pot! Mi-e prea frica!

Apoi s-a intors si a plecat. Dar, dupa numai cinci pasi, s-a intors si mi-a strans mana.

-Ma numesc Jack si nu am mai vorbit cu cineva de 14 zile. Multumesc!

L-am privit in ochi. Undeva, in spatele acestor ochi, am simtit ca exista o parte din el ce seamana cu mine. Faptul ca eram singur ma facea sa ma simt mai aproape de omul acesta decat de propria mea fiinta... Si cred ca si el se simtea la fel.

Ziua a saptesprezecea.

Nu s-a mai intamplat nimic nou de cand l-am intalnit pe Jack. Am incercat sa-l regasesc, dar nu am fost in stare. Incetul cu incetul simt cum singuratatea ma doboara. De la un timp am inceput sa am halucinatii. Adeseori, plimbandu-ma pe strada, mi se pare ca aud voci dupa primul colt. Desi stiu ca e aproape imposibil, alerg sa vad, iar cand descopar ca nu e nimeni acolo, dezamagirea ce ma cuprinde e crunta. Seara imi este ocupata cu televizorul. Acum stiu sa ma descurc bine cu telecomanda; aproape la fel de rapid ca si cu comanda verbala. Dar nu urmaresc stirile sau documentarele, ci le inregistrez pe cristale. In timp ce cristalo-recorderul meu merge, eu incerc sa triez dintre buletinele de stiri si alte inregistrari mai vechi pe cele importante, pe care le citesc, retinand cat mai mult si doar ce e mai important. Desi azi nimic nu mai poate fi numit "neimportant". E o munca grea, cu rezultate nu exceptionale, dar ma ajuta sa nu innebunesc. Fara ea, mi-ar fi trebuit cel putin un an, cred, sa ma pun la curent cu toate cate s-au intamplat in lume, netinand cont si de ce se va intampla dupa terminarea pedepsei mele. Munca asta o fac numai seara, deoarece ma oboseste mental si necesita o odihna prelungita. M-am gandit sa o fac si in timpul zilei, dar atunci sunt in oras, cautand, sperand sa gasesc pe altcineva ca mine. Zadarnic, insa.

Ziua a treizecea.

Azi am vazut al doilea om vizibil din timpul pedepsei mele. Dar intalnirea nu a fost asa cum o visasem eu. O, nu, n-a fost deloc asa.

Mergea pe strada, gandindu-ma, cand am auzit niste strigate indepartate. Am crezut ca e o halucinatie si am vrut sa merg mai departe. Dar ceva din mine imi spunea ca nu e doar o iluzie. Si acel ceva avea dreptate, pentru ca cei doi androizi medicali si cei trei roboti de supraveghere care au aparut brusc de dupa un colt se grabeau spre locul de unde se auzeau acele strigate.

Curios, i-am urmat, ca sa vad ce se va intampla. Pe masura ce ma apropiam de locul cu pricina, simteam ca ceva important era pe cale sa se petreaca.

Deodata, dintr-o straduta, a tasnit un om. Dar, cu paru-i lung si zbarlit, cu ochii-i iesiti din orbite si hainele-i zdrentuite, ai fi spus ca era un

locuitor al salbaticului secol XXI, cu putin inaintea declansarii Miscarii Mondiale Contra Violentei.

Am reusit sa inteleg un cuvant, doar unul, din toate urletele omului, pe care, aparent, acesta il repeta obsesiv: "Singur!"

Androizii au reusit sa-l imobilizeze rapid si sa-l adoarma, apoi au disparut impreuna cu doi roboti supraveghetori. Pe ultimul am reusit sa il opresc si l-am intrebat:

-Fii bun, imi poti spune ce s-a intamplat cu omul acesta?

Ochii robotului m-au fixat si am stiut ca incearca sa afle cine sunt. Dupa un timp i-am auzit vocea metalica:

-Condamnat (aici urma numele meu), acest om avea de executat o pedeapsa de 2 ani pentru atac asupra unei persoane. Acum, din cauza acestei tulburari a linistii publice, i se va mari pedeapsa cu inca 4 luni.

-Dar de ce se purta asa?

Raspunsul a venit imperturbabil:

-Acest om e un "inadaptat".

Apoi s-a intors si a plecat, grabindu-se sa ii ajunga din urma pe ceilalti.

Am ramas singur in mijlocul strazii pustii. Nu mai auzisem de termenul acesta din liceu, de la orele de istorie, cand ni se povestea ca cei din secolul XX care manifestau tulburari mintale cauzate de societate se numeau "inadaptati" sau "nebuni"; erau inchisi in institutii care se ocupau cu tratarea lor, institutii numite "azile". De obicei, internatii de acolo nu mai scapau, ei traind acolo pana la moarte.

Am ajuns acasa obosit si m-am culcat. Nici in somn nu puteam scapa de viziunea omului nebun, insotita de urletul sau: "Siiiiiingur!!!"

Ziua a patruzecea.

Nimic nou. Aproape ca nu mai am chef sa scriu in acest jurnal. Inca ma mai bantuie imaginea omului de acum 10 zile (cat de multe sunt!!), dar acum m-am obisnuit... Nu, nu mai am ce spune azi.

Ziua a patruzeci si opta.

Tot nimic...

Ziua cincizeci.

Azi am primit primul telefon din timpul pedepsei mele. Era robotul insarcinat cu anunturile, care m-a anuntat (na, ca fac si greseli de exprimare - din cauza bucuriei, poate), care mi-a spus ca mai am 10 zile de executat din pedeapsa. De bucurie, am inceput sa dansez prin casa. Am facut curat

prin casa, asa cum nu mai facusem de mult, mi-am ales niste haine pe care sa le port in ziua cea mare... Seara m-am culcat fericit.

Ziua saizeci(?).

Azi m-am sculat foarte devreme, dar, spre surprinderea mea, nu mai simteam euforia ultimelor zile, ci doar vechiul sentiment de singuratate. M-am gandit ca, odata ce voi reveni la starea mea normala, acest sentiment va disparea.

Am facut un dus si mi-am pus hainele festive, dupa care am mancat ceva. Eram nervos, ma uitam la ceas des. La ora 11 doctorul si politistul au intrat pe usa, ca acum 60 de zile.

-Felicitari! Vad ca te simti destul de bine, a spus doctorul. Sau, cel putin, banuiam ca era doctorul, pentru ca nu vedeam pe nimeni. Era o senzatie stranie, sa auzi niste voci, dar sa nu ii vezi pe cei ce rosteau cuvintele.

Am simtit o intepatura in brat, apoi o voce mi-a spus:

-Vei reveni la starea ta normala Noi ne-am terminat treaba,asa ca o sa plecam. Salut, batrane! Bun-venit inapoi!

Am ramas in mijlocul camerei pana ce am vazut usa inchizandu-se. Crred ca am stat mult timp acolo, deoarece, uitandu-ma la ceas, am vazut ca trecuse mai mult de o ora. M-am indreptat catre usa si am iesit. Pe strada, in locul puzderiei de oameni pe care ma asteptam s-o vad, nu era nimeni. Nimeni, in afara de o persoana, pe partea cealalta a drumului. Deodata, el a inceput sa se apropie de mine si l-am recunoscut pe omul isteric de acum cateva zile. S-a oprit aproape de mine, a intins mana si a inceput sa rosteasca un cuvant, unul singur:

-SINGUR! Singur! Sin... !

Brusc, m-am trezit, lac de sudoare. Ceasul cu fotoni arata 2 si jumatate noaptea. Mi-am dat seama ca fusese un vis, doar un vis urat...

Ziua saizeci.

Azi, lucrurile s-au desfasurat ca acum 60 de zile. Doctorul, insotit de politist, a venit acasa la mine si mi-a dat doua pastile. Am revenit la normal in cateva minute. Doctorul mi-a facut cateva analize cu ajutorul trusei medicale portabile, nedetectandu-mi decat o usoara anemie.

-Ei, cum te simti acum, ca esti normal din nou? Ma bucur ca ai rezistat asa de bine. Ai ameteli, dureri de cap?

-Nu, doctore. Ma simt perfect.

Era ciudat. In loc sa simt plin de o bucurie fara margini, mie mi-era... teama.

-O.K.! Atunci ce-ar fi sa mergem sa bem un whisky? Stiu eu un bar excelent, nu departe de aici. Hai, vii?

Am refuzat. Simteam nevoia sa fiu singur, sa ma gandesc. Dupa plecarea celor doi, m-am trantit intr-un fotoliu si-am meditat. La faptul ca va trebui sa-mi reiau munca, la criticile si ironiile colegilor mei, la prieteniile ce trebuiau reinnodate... Dar mai ales la ceea ce invatasem, intr-un mod cat se poate de dur, in aceste 60 de zile. Invatasem ca Omul nu poate trai singur, absolut SINGUR! Asa-numitii "solitari" au pe langa ei un animal, o planta cu care vorbesc, de care se ingrijesc. Si chiar si asa, iti trebuie o vointa (sau o ura) imensa ca sa poti trai izolat de semenii tai, buni sau rai. Dar un om cu adevarat singur, care nu mai comunica cu nimeni, nici macar spiritual, nu are, cred, decat o singura alternativa: moartea, mai devreme sau mai tarziu, sau nebunia, care este tot un fel de moarte.

A doua zi mi-am reinceput munca, am reusit sa trec, cu greu, peste lacunele mele informationale, ajutat si de munca mea din timpul pedepsei, am sters si imaginea creata in jurul meu, imaginea unui fost condamnat, si-am mers mai departe. N-am mai incalcat de atunci legea. Dar omul care fusesem odinioara a disparut. Altcineva ii luase locul.

Dumitru Marius